

MINNINGARORÐ

Minningarorð um Katrin D. Jacobsen

‘Tað eru tíðir í lívinum, tá løtur eru sum ár, og ár eru sum løtur.’

Hetta rann fram fyri meg, nú eitt ár er farið aftur um bak, síðani konusystirin Katrin Dalfríð Jacobsen flutti úr tíðini og inn í ævinleikan – einans 57 ára gomul.

Katrin var fjórða barnið av seks hjá Jonu og Malvinus Joensen í Klaksvík. Áðrenn hana komu Marjun, Súsanna og Kristina, og aftaná hana Bjarni og Davis. Bert Súsanna, Bjarni og Davis eru nú á lívi.

Katrin var stillfór, fáorðað og lítiðlátin. Hon treivst best, har lítið varð gjørt burturúr henni. Men hon hevði sínar hugsanir og sínar greiðu meiningar, og helt hon tað vera neyðugt, ja, so fekst tú at vita, hvat hon helt og hugsaði. Ikki við nógvum og stórum orðum, nei, friðarliga og avgjørt.

Eftir loknan 10. flokk arbeiddi hon eitt skifti í handli í Klaksvík, til hon flutt suður til Havnar, og fekk arbeiði í køkinum á Landsjúkrahúsinum. Tað dæmdi henni væl, men hon ynskti sær útbúgving innan skrivstovuyrkið, og fekk lærupláss í grannskoðaravirkinum hjá Carl Vilhelm Weihe, sála. Í hesum góða, men stundum alspenta umhvørvi, treivst hon væl. Friðalig og nærløgd avgreiddi hon sínar uppgávur til lítar. Eftir lokna læru starvaðist hon nøkur ár hjá grannskoðarafelagnum HanSam, til hon segði seg úr starvi fyri at taka sær av bókhalds- og fyrisitingarligu avbjóðingunum í virkinum, sum hon og maður Christer byrjaðu.

Katrin og Christer møttust, tá hon arbeiddi í køkinum á Lands-

sjúkrahúsinum. Skjótt rann saman teirra millum, og vóru tey sum skapað til hvørt annað. Hon still, friðarlig og seiglig, og hann opin, prátingarsamur og skemtiligur. Tey gjørdust eitt gott toymi. Miðvíst savnaðu tey seg um hús, heim og virki, meðan tey samstundis hjúkladu um døtrarnar báðar, Jonu og Gunhild.

Familju- og heimkær var Katrin, og tí vitjaðu tey ofta í Klaksvík hjá

Jonu og Malvinus. Har høvdu vit mangar stuttligar og góðar løtur. Men tað var í heimi teirra Millum Gilja, vit aftur og aftur møttust til gamans og álvara.

Tíðin gekk, og alt sýntist at ganga sum eftir ánni, tá tekin vóru um, at okkurt var áfatt. Eftir fáum árum doyðu foreldrini bæði og elsta systurin, og tí varð hildið, at Katrin var vorðin strongd av øllum mótburðinum. Tey gjørtu tí av, at

hon skuldi flyta eitt skifti til aðra dóttirina í Danmark, burtur frá dagsins avbjóðingum og ábyrgdum, fyri at koma fyri seg. Men tá tað ikki hjálpti, varð farið at kanna viðurskiftini betur, og so varð staðfest, at hon var rakt av herviligu Alzheimer-sjúkuni. Hetta var svárur smeytur fyri Katrin sjálva, men ikki minst fyri Christer, døtrarnar og systkini hjá henni.

Roynt varð nú at fáa sum best burturúr. Christer setti uppá, at hann skuldi klára hesa avbjóðing einsamallur. Tað gjørdi hann til fulnar, og ikki bert tað. Hann helt á langt útum tað, sum vit onnur hildu vera rætt og rímligt.

Vit vóru nógv saman. Ferðaðust í egnum landi, og gjørdur eisini fleiri túrar til Íslands. Hesir túrarnir á Akureyri vórðu Katrin og Christer til stóra gleði og gagn. Vit gingu langar túrar úti í náttúruni, svumu og hugnaðu okkum í góðveðrinum. Her kendi Katrin seg frælsa og kundi liva, sum dagurin var. Har var eingin, sum setti henni krøv, eingin, sum væntaði nakað av henni. Hon hvíldi í sær sjálvari, í umstøðunum, í familjuni. Hon var nøgd við lívið, og tók sjúkuna við sinnisfriði. - Tað var ein fragd at síggja, hvussu hon gleddist um lívið.

Sum frá leið, gjørdist mótbrekkan tyngri og tyngri. Tað sást eisini væl í ‘Vit eru enn til’, dokumentarsendingi hjá Kringvarpi Føroya. At enda mátti Christer geva skarvin yvir – avbjóðingin var nú so stór og krevjandi, at hann ikki megnaði hana einsamallur. Tað var beiskur biti hjá honum.

Var sjúkan og teir støðugt viknandi førleikarnir hjá Katrini torførir og møtumiklir at stríðast

við, so gjørdist mótbrekkan nógv ferðir tyngri av teimum forðingum, sum kommuna og landsmyndugleikar lögdu fyri dagin. At ivamál og ósemjur kunnu stinga seg upp, tá stórmál í óðum verkum verða flutt frá landi til kommunu, er kanska at skilja. Men at Almannaverk og Kommuna, tá trupulleikarnir eru pørtunum púra greiðir, tilvitað snúgva sær undan, og lata hin sjúka og familjuna hokna í mótgongdini, og - ístaðin fyri at skapa loysnir - brúka alla orku til at sleppa undan ábyrgd og verja egnan ‘integritet’, er ikki at skilja. Tað var steinur omaná byrðu. Tá so Markamótanevndin hevði talað og staðsett ábyrgd, var Katrin komin so mikið langt á sjúkuleið, at hon sjálf fekk lítla og onga gleði av avgerðini. Men tókk skulu starvsfólkini í Skotarók og á Lágargarði fáa. Tit løgust ikki á boðini.

Fyri ári síðani, hin 9. juli 2017, flutti Katrin so inn í æviga bústaðin.

Tað er altíð sárt at siga vinum farvæl. Tað er sárt, at Katrin, sum triðja konusysturin, er farin – allar í bestu árum. Men kristna vónin, at vit skulu hittast aftur, gevur styrki at halda leiðina fram. Hjá tykkum, Christer, Jonu og Gunhild, og hjá okkum, sum stóðu henni nær. Men ikki bert okkum. Nei, øll, sum eiga hesa vón og hava sagt familju, næstrinum og vinum farvæl, kunnu samgleðast við okkum: vit skulu hitta okkara kærur aftur.

Ærað veri minnið um Katrin Dalfríð Jacobsen.

Alexander
9. juli 2018

KJAK

Grundhugsjónin er, at ongin skal tjena pengar

Elsebeth Mercedis Gunnleygsdóttur, løgtingskvinna

Hendan sosialistiska samgongan er besta prógvið uppá, at fyri tað um reiðarar og annað gott fólk í vinnuni blíva revsaði og undirdýkt í skattum og avgjöldum, so fær vanligi lønmóttakararnir ikki meir í sín lønarposar fyri tað.

Tað er nú staðfest, at rakstrarrópið undan valinum Fólksins ogn meintist við landskassans ogn og er ikki komið út til arbeiðandi fjøldina enn. Við hesi samgonguni

fer Fólksins ogn heldur ongantíð at náa út til alt fólkíð kring alt landið, men verður uppetin áðrenn av sosialistunum í Tinganesi.

Nýggir aktørar ?

Samgongan sigur seg vilja hava nýggjar aktørar inn í fiskivinnuna ? Men hvør hevur hug at fara inn í eina vinnu, har úrsliðið mestsum er givið uppá forhend - nevnliga tú sleppur ikki at tjena pengar ? Slettis ikki nógvur pengar. Tú skalt stríðast og kempa, men bara so dánt yvirliva, ikki nógv meir enn tað.

Ongin skal blíva ov sterkur

Eftir politikkinum at døma, so ynskja Høgna, Aksel og Poul okkum aftur til 8-mannaførini og sluppungarnar. Har føla teir helst,

at teir hava meir kontrol. Teir mugu ikki missa kontrol. Ongin skal blíva ov sterkur.

Higartil er ikki nógv, sum bendir á nakran serligan áhuga hjá øðrum at koma uppí fiskivinnuna. Hetta er væl skiljandi, tí fiskivinnan er ikki lokkandi, so leingi hendan sosialistiska samgongan situr. Mest umráðandi er at mjólka sum mest av peningi úr vinnuni inn í landskassan.

Óvinaliga sinnað móti dugnaligum reiðarum og vinnulívsfólk

Vit hava eina samgongu, sum er óvinaliga sinnað móti dugnaligum reiðarum og vinnulívsfólki, sum tjena pengar. Tey skulu revsaast. Eisini privatfólk, sum tjena pengar merkja avgjaldsðøðina hjá hesi samgonguni.

Ístaðinfyri at gera ábøtur

í fiskivinnuni, har tað ikki gongur væl, so fer samgongan eftir tí partinum av fiskivinnuni, har tað gongur væl og ger stóran skaða har. Ongin skal vága sær at stinga stavnin framum. Tey skulu skjóta á og ongin skal tjena pengar.

Harumframt kunnu tey eisini rokna við at skula standa model til almenna útspilling. Tað blívur meiningsleyst hjá vinnuni og øllum øðrum at tjena pengar. Allur framtakshugi og fyrirtaksemi verður køvt.

Skulu vera skaffidýr ?

Tað sýnist, at nýggju aktørarnir - og teir verandi skulu vera skaffidýr til almennu sosialistisku ovurnýtsluna, sum vit eru vitni til í dag. Teir skulu hava tað sum krevst fyri at yvirliva, men restin

skal í stóra pott til Høgna, Aksel og Pól til teir at deila út. Tað er undarligt um nýggjar aktørar hava hug at fara uppí eina vinnu, har møguleikin at tjena pengar ikki er til staðar.

Trælabinir

Kvf gjørdi í 2017 samrøðu við kenda skiparan og reiðaran Mortan Jóhannesen. Har segði hann m.a. at landsstýrið trælabant teir. Gjöldur bleiv tá gjørt burtur úr hesum, men við núverandi politikki, blíva hesi orðini meir og meir til veruleika.

Føroyar mugu bjargast undan sosialistunum í Tinganesi áðrenn øll okkara høvuðsvinna gevur skarvin yvir og kastar handklæðið í ringin.